

заеѣ съ коне, соколи и кучета, не бѣ му останало време да мисли за жена. И ето сега . . . Зоя! бѣ казалъ непознатиятъ гласъ.

Чу се далеченъ звукъ отъ горъ. Следъ това кучета излаяха наблизу. Василевсътъ се връщаше.

Съ свито сърдце българитѣ влѣзоха въ една просторна стая съ тераса къмъ градината. Но изнѣжениятъ ромеецъ се бавѣше въ сложната церемония на преобличането. Едно голѣмо бѣло куче влѣзе въ стаята и легна предъ широкото кресло отъ абаносъ и седефъ, което се издигаше на нѣколко стѣпала отъ пода. Звънна шумъ отъ орѣжие и василевсътъ пристигна придруженъ отъ севастократора Иоанъ, логотета Никита Акоминатъ и тѣлохранителитѣ. Заедно съ него нахлу нѣкакво чудно, замайващо ухание. Споредъ обичая българитѣ колѣничиха и цѣлунаха обувките му. Следъ това полека дигнаха очи.

Този ли бѣше човѣкътъ, който никога не обличалъ една дреха два пѣти, който се къпѣлъ всѣки день въ скѣпи източни благовонни води, който бѣ убилъ баила Стефанъ Агиохристофоритѣ, когото рѣка на ангелъ бѣ запазила отъ стрелата на Андроника?

Василевсътъ бѣ разсѣянъ и нетърпеливъ. Ранното прекѣсване на лова го бѣ изпълнило съ досада и недоволство. Той хвърли небреженъ погледъ къмъ българитѣ, помѣчи се да разбере каква полза и каква вреда може да има отъ тия двама подвластници и понеже цѣлиятъ приемъ му се стори безсмисленъ (какво ли значение имаха молбитѣ и заканитѣ на тия слаби боляри отъ далечния Хемусъ, сега когато Византия бѣ победила норманитѣ и сключила миръ съ венгритѣ) той се прозина нѣколко пѣти, погали едрото бѣло куче и отговори отрицателно.

Асвѣтъ пламна. Съ дръзки слова той настоя за правата си. Тогава Исакъ Ангелъ се заинати и като се посѣветва съ чичо си — отказа решително. Страшна яростъ livна по жилитѣ на Бѣлгуна, поздритѣ му затрепераха, той сви юмруци, заплаши съ бунтъ и разорение. Василевсътъ се засмѣ, стана и излѣзе.

указъ, издѣленъ на три части и изпратенъ
къмъ всички князе и руски князе
и князе на руския север